

Имаше си дѣдо Пѣйчо двама внука: Първанчо и Златанчо. Приличаха си като две бобени зърна. И дѣдо Пѣйчо съ гордостъ казваше:

— Никой не може да ги разпознай, кой е Първанчо, кой е Златанчо. Само азъ ги познавамъ. Иди, бре Златанчо, ми донеси студена водица!

— Ще ти донеса, дѣдо, — обаждаше се внукътъ, — ама азъ не съмъ Златанчо, ами Първанчо.

— Туй то! Че отъ кога стана Първанчо! Нали бѣше Златанчо?

— Не съмъ билъ Златанчо, дѣдо! Азъ съмъ си Първанчо.

Туй нищо, ами веднажъ ето какво се случи. Излѣзе Първанчо да играе на пжтя. Ето на среща му единъ грохналь старецъ. Едва пристѣпя. Като го видѣ, рече му:

— Да си живъ и здравъ, синко, че те срещнахъ! На ти тази сребърна парà, иди ми купи една шарена свирка за внучката ми, че откога ми плаче за свирка. Писнаха ми ушитѣ. Пъкъ азъ не мога повече да вървя, ще седна да си почина.

Седна старецътъ на едно дърво край пжтя, а Първанчо грабна парàта и затича да купи свирка. Мина се що се мина, излѣзе на пжтя да играе и Златанчо. Видѣ го старецътъ и му викна:

— Е, синко, хубава ли свирчица купи?

— Каква свирка? — попита учуденъ Златанчо.

— Тазъ, за която ти дадохъ сребърната парà.

— Каква парà? Никаква парà не си ми давалъ!